

## ***Словотвірна характеристика дескриптивних індивідуально-авторських номінацій (на матеріалі сучасної “малої прози”)***

У процесі реалізації художнього задуму репродуцент-креатор не завжди послуговується уже існуючим лексичним тезаурусом, якщо одиниці, наявні в ньому, з певних причин не влаштовують його (недостатньо точні семантично чи емоційно; невдалі формально; серед них немає відповідної лексеми для позначення об'єкта, відсутнього в екстралінгвальному світі, але наявного в тексті тощо). Як зазначає Г.Віняр, “...оригінальне авторське словотворення демонструє читачеві прагнення вийти за рамки стереотипу, який ще донедавна тяжів цензурою над головою письменників” [4, 138].

З метою заповнення окремих лакун у словниковому складі мови автор моделює власні новотвори, які кваліфікуються як **оказіоналізми** чи **індивідуально-авторські інновації**: “слова, що утворюються за наявними в мові моделями, але не використовуються в загальноживаному словнику. Оказіоналізми мають індивідуальний характер, вживаються тільки в умовах певного контексту, який дає змогу розкрити їхнє значення” [5, 113].

Індивідуально-авторськими можуть бути різні лексичні одиниці, зокрема й непрямі номінації, що дає нам підстави делімітувати **оказіоналізми** як невід'ємну складову дескриптивних номенів.

Таким чином, **метою** цього дослідження є окреслення ролі, яку **оказіональні описові номінації** відіграють у текстах сучасної “малої прози”, а також визначення їх дериваційних ознак. **Дескрипції** кваліфікуємо як моно- чи полілексемні описові одиниці, що здійснюють ідентифікаційну або референтну функцію власного імені та використовуються для кваліфікації денотата за певною (постійною чи ситуативною) ознакою, виділяючи його з класу об'єктів; адекватна інтерпретація значення дескрипцій залежить від контексту, що

дозволяє не тільки розшифровувати експліцитні, а й декодувати імпліцитні відтінки семантики описових сполук.

Оказіональні дескрипції позначають різноманітні з екзистенційного погляду об'єкти і тісно пов'язані з такими феноменами, як внутрішня форма та мотивованість лексичної одиниці, “що виступають об'єднувальними центрами ономасіологічних і семасіологічних характеристик слова, розкривають специфіку називання, зв'язок суб'єктивного й об'єктивного в акті номінації” [2, 90]. Підтримуємо погляди вчених, на переконання яких індивідуально-авторські інновації “...беруть участь у формуванні підтекстових естетичних смислів, що реалізуються через актуалізацію конотативних компонентів, які є складовими прагматичного значення слова” [7, 258].

Зауважимо також, що термін “**індивідуально-авторські утворення**” використовуємо як поняття, що об'єднує і **слова-оказіоналізми** (в основі яких лежать переважно непродуктивні словотворчі типи), і **потенційні слова** (що утворюються на основі високопродуктивних типів словотворення) [8, 56].

Важливість врахування дериваційних ознак okazіональних дескрипцій підтверджується особливостями описових номінацій, які виділяються у різних фрагментах тексту. Наприклад:

*“У залі саме записувалися на вище (і неодноразово) згадану премію [мається на увазі Шевченківська премія]. На двісті років наперед. І це не смішно: дехто доживе. Остання сонячна буря забрала від нас багатьох хороших людей. Але мені й тих, що є, вистачає. І зараз тимчасово живі в очікуванні наступної сонячної бурі творять оптимістичний список... До якого просять внести не лише себе, а й свого кума, симпатика, співавтора, співпляшника, співліжника”.* Стусенко О. [1, 24-25].

У номінативному різнореферентному ланцюжку серед узуальних лексем “кум”, “симпатик” і “співавтор” делімітуємо дві семантично okazіональні дескрипції – “співпляшник” та “співліжник”, що формально співвідносяться з такими похідними, як *співвласник, співпрацівник, співрозмовник* та ін. У цих іменниках виражається словотвірне значення спільної участі у певній

діяльності (у володінні чимось, у працюванні з чимось, у розмовлянні з кимось). Оказіональні дескрипції також фіксують той предмет, на основі якого відбувається певна діяльність (“співпраця”), що об’єднує мінімум два об’єкти:

- *співпляшник* – той, з ким розпивають спільну пляшку;
- *співліжник* – той, з ким ділять спільне ліжко.

Оказіональна дескрипція *співпляшник* є, очевидно, калькою з російської, де словники системно подають лексему *собутельник*; оскільки в українських словниках іменника *співпляшник* не зафіксовано, трактуємо його як індивідуально-авторську інновацію.

Порівняймо ще один сегмент, що містить суб’єктивну дескрипцію з індивідуально-авторськими конотаціями, розшифрування якої полягає в інтерпретації особливостей її внутрішньої форми та співвіднесенні цих властивостей із позамовною дійсністю:

*“Навіть голосисті котолупи мої змовкли, а несподіваний прибулець з гідністю ікони відвів од мене свою руку з жар-птицею...”* Концевич Є. [3, 101].

Описова номінація “*котолупи*” виникла шляхом переосмислення просторічно-конотованого вислову “*ті, що луплять котів*”, який фіксує одну серед багатьох інших “звичок” собак. Незважаючи на те, що внутрішня форма аналізованої дескрипції, на перший погляд, здається досить прозорою, проте, відірвана від контексту, вона, як і інші оказіональні номінації, становить своєрідну “лінгвістичну загадку”, для правильного розуміння якої необхідні певні “підказки”. Роль допоміжного засобу в дешифруванні значення індивідуальної дескрипції відіграє передтекст, де зафіксовані додаткові корелювані номени того ж таки денотата: *мої карликові песики* → *крикливі карлики* → *мої песики*. Ці номінації не відзначаються такими індивідуально-авторськими конотаціями, як дескрипція “*котолупи*”, а тому однозначно співвідносяться з об’єктами і забезпечують надійний зв’язок у процесі референції оказіональної дескриптивної номінації з денотатом позамовної дійсності. Проаналізований стилістичний прийом дозволяє акцентувати увагу на певній ознаці об’єкта, перетворивши її на внутрішньоформну сконденсовану

дескрипцію, і збагатити зображальну палітру лексичних засобів художнього мовлення, замінивши експресивно нейтральний номен “собаки” емоційно насаженим okazіоналізмом зі стилістичними конотаціями “котолупи”.

Крім основоскладання та інтерфіксації, за допомогою яких виникла попередньо проаналізована номінація, серед okazіональних утворень виділяємо й ті, що були змодельовані за допомогою такого способу словотворення, як словоскладання (юкстапозити):

*“Напередодні зими, в листопаді вже з 5 години по обіді, коли темніє, а ліхтарі ще не світять, у львівському барі “НЕКТАР” сидять люди-після-роботи”*. Прохасько Т. [10, 141].

Okazіональна дескрипція “люди-після-роботи” утворена поєднанням кількох слів, що зумовлює ефект семантичної концентрації, тобто акумулювання в одній індивідуально-авторській номінації значення, яке зазвичай передається розгорнутим зворотом (*люди, які повертаються додому після роботи; люди, які зайшли сюди після роботи* тощо). Внаслідок цього, ознака, що приписується потенційним множинним референтам, отримує абсолютний характер і переходить у розряд облігаторних, іманентно властивих об’єктові. Такий прийом дозволяє мовцеві (репродуценту дескрипції) на основі ситуативної ознаки умовно виділити певну групу людей, імплікуючи водночас риси, які можуть бути їм притаманні: *стомленість, розслабленість, бажання відпочити* тощо.

Як бачимо, індивідуально-авторські дескрипції, утворені за допомогою осново- чи словоскладання, не тільки акумулюють в собі значення складових частин, розширюючи свої семантичні межі, а й містять додаткові смислові нашарування, отримуючи нове, прагматично зумовлене тлумачення, і виявляючи нові функції, насамперед образотворчу.

Матеріал нашого дослідження засвідчує, що, крім названих способів утворення okazіональних дескрипцій, можливе й дериваційне усічення, при якому мовна одиниця втрачає частину свого узуального інваріанта, що зумовлює і відповідні зміни в її значенні. Порівняймо:

“...*владці* нервувалися і все засідали, засідали, засідали – то в генеральському джипі, то в мобільному шпиталі, то в спецавтобусі, журналісти розважалися від душі...” Кожелянко В. [6, 181].

Оказіональна усічена номінація “*владці*” в ролі твірного має іменник *можновладці* (*можновладець*), який відзначається нормативністю та системністю і визначається словником як “особа, яка належить до верхівки панівних класів” [9, II, 215]. Лексема *можновладець* утворена поєднанням двох складових частин: **можний** (1. заст. могутній, сильний, всеможний, всесильний; 2. заможний [9, II, 215]) і **влада**. Початково позитивно конотована загальна назва внаслідок okazіонального усічення першого складника втрачає частину свого значення, набуваючи внаслідок цього негативних відтінків семантики:

*можновладець* → *владець* → той, хто при владі, але не “можний”, тобто не сильний і не всемогутній; другий відтінок семантики слова *можний* (заможний), очевидно, зберігся, але він не додає okazіональній номінації позитивного значення<sup>1</sup>.

Звичайно, сприяє активації негативних конотацій і контекст: редуплікація номінації *засідали*, лексеми, що об’єктивують місце дії, введення у текст “стороннього” спостерігача і його оцінка ситуації (*журналісти розважалися від душі*).

Таким чином, дериваційний процес усічення зумовлює не тільки формальні, а й семантичні та експресивні зміни новоутворених лексем: відкидання однієї частини узуальної номінації призводить до звуження її значення, яке обмежується лише тими нюансами, що пов’язані із матеріально вираженим складником. Оскільки процес креативного моделювання okazіональних дескрипцій невіддільний від вираження певних індивідуально-авторських модальностей, аксіологічних характеристик, то усічення відбувається із врахуванням експресивних конотацій, потенційно притаманних таким лексичним інноваціям. Втрата словом однієї частини супроводжується

<sup>1</sup> Допускаємо і полімотивацію, трактуючи значення похідного *владці* як *ті, що мають владу, при владі*.

локалізацією уваги реципієнтів на значенні, що залишається як наслідок проведеної трансформації.

Яскравого і несподіваного оказіонального значення набувають дескриптивні конструкції, до складу яких входять загальні номінації з порушеною граматичною формою як засобом вираження граматичного значення. Наприклад:

*“Раптом у залі стало так тихо, що я почув, як на стіні цокає дзигар, якого там насправді не було.*

*— Ваша постійні провокації, — буркнув нарешті якийсь діяч літератури...*

*— Подивіться, що він замість обличчя надів! — каркнуло якесь дідуся з різьбленим ціпочком”.* Стусенко О. [1, 25].

Для підкреслення нешанобливого ставлення одного з комунікантів до референта виділеної дескрипції використовуються різноманітні мовні засоби (лексичні і словотвірні), що зумовлює емоційно знижений відтінок звучання наведеного фрагмента. У словосполученні “якесь дідуся” оказіонально трансформований іменник *дідусь* уподібнюється до інших демінутивних лексем середнього роду (*хлопча, дівча, пташеня* та ін.) за допомогою дериваційно-акцентуаційних засобів та займенника середнього роду *якесь*. Додатковим штрихом у створенні образу людини з ознаками *недорослості, дитячості, інфантильності* є використання зменшувально-пестливого суфікса в іменнику *ціпочок*. Загальний пейоративний тон поданого відрізка висловлювання зумовлюється предикативним центром, де замість дієслова на позначення мовлення людини (*сказав, вигукнув, мовив* тощо) функціонує лексема *каркнув*, яка у випадку використання її для характеристики людського голосу імплікує його можливі ознаки: *немилозвучність, пронизливість, гучність, недоречність* та ін.

Отже, моделювання індивідуально-авторських дескриптивних номінацій має на меті і позитивну, і негативну кваліфікацію персонажів “малої прози”, а словотворчі засоби (із врахуванням інших, допоміжних чинників) активізують

енантіосемічні властивості лексем, коли, наприклад, зменшувально-пестливий суфікс передає пейоративні емоційні відтінки.

Матеріал нашого дослідження показує, що у процесі створення оказіональних номінацій автори використовують два протилежні шляхи: або намагаються змоделювати їх якнайбільш наближено до уже існуючих лексем, що забезпечує потенційно можливе входження таких новотворів до загальнорозмовного узусу, або наділяють їх яскраво виразними ознаками, що сприяє контрасту контрольної лексеми з іншими. Обидва шляхи передбачають легкість прочитання новоутворених номенів, оскільки прозора внутрішня форма дозволяє більшою чи меншою мірою з'ясувати їх генезу, а також коло потенційних семантичних, емоційних чи дериваційних корелятивів.

Експлікація смислового поля, центром якого є індивідуально-авторський новотвір, завдяки появі різноманітних конотативних нашарувань ситуативно розширює інформаційні рамки номінацій і тексту загалом. Наведемо приклад:

*“Я повільно спускався сходами, якими повільно піднімався класик, патріарх, лауреат – і все це в одній особі.*

*— О, дорогий колего, — кажу до однієї особи, — це ви придумали слово “хохлуї”? То я хотів би похвалитись: я за вашим прикладом вигадав слова “хохлаїнці”, “хохляни” і “хохлопи”. Ну, як вам?”* Стусенко О. [1, 27].

Процитований фрагмент новели репрезентує іронічно-жартівливу тональність частини “креативного процесу” моделювання оказіональних лексем за уже наявним зразком. Експресія новоутворених номенів зумовлюється тими конотативно-смисловими особливостями, які виникають як результат злиття різних за значенням, стилем та емоційністю одиниць:

- *хохлуї* ← *хохли* + *холуї*;
- *хохлаїнці* ← *хохли* + *українці*;
- *хохляни* ← *хохли* +, наприклад, *росіяни*;
- *хохлопи* ← *хохли* + *холопи* (або *хлопи*).

Різка експресивна й аксіологічно-негативна насаженість авторських новотворів виявляється дещо “завуальованою”, прихованою, оскільки потреба у

їх розшифруванні певною мірою гальмує процес різнорівневої аперцепції okazіоналізмів. Інтерпретатор-читач змушений зробити незначну паузу для проведення нескладного дериваційного аналізу, який експлікує семантичні та експресивні складники дешифрованих лексем. Внаслідок цього активізуються латентні емоційно-сміслові конотації, які виникли як результат контамінаційного зрощення лексем-твірних.

Перлокутивний ефект такого кількостапного декодування okazіональних новотворів відповідає інтенціям репродуцента: акцентувати увагу на смислових та емоційно-експресивних ефектах, що “вивільняються” одразу ж після встановлення твірних контамінітів.

Дескриптивні властивості аналізованих індивідуально-авторських інновацій полягають у можливості їх трансформації в розгорнуті описові сполуки, які акумулюють ознаки потенційних референтів, зумовлені семантикою лексем-твірних. Порівняймо ще раз кореферентний ряд:

- *хохлуї* → ті українці (хохли), які за внутрішніми ознаками є холуями, тобто слугами, лакеями;
- *хохлаїнці* → ті, що не заслуговують назви українців; щось середнє між справжнім українцем і хохлом;
- *хохляни* → ті, хто уже не є українцями, але і не росіяни, хохли-росіяни;
- *хохлопи* → ті українці, які ще не позбулися ознак холопів (хлопів).

Емоційна зниженість відновлених експресивно-кваліфікативних зворотів провокує відповідний інтонаційний тон контекстуального оточення і суцільну негативну тональність наведеного відрізка мовлення. Інтеграція різних смислових та експресивних відтінків описових конструкцій у монологічних індивідуально-авторських okazіоналізмах зумовлює появу нових поліконотованих дериватів з інноваційним, прагматично зумовленим семним полем, пейоративні елементи якого експлікуються тільки після проведення компонентного аналізу.

Таким чином, словотвірні ознаки індивідуально-авторських інновацій каузують їх потенційне входження в загальнорозмовний узус або, навпаки,



зумовлюють контрастність, яскраву нетиповість таких новотворів. В обох випадках емоційно-експресивна, оцінна виразність більшості okazіональних дескриптивних номінацій дозволяє визначати їх як додаткові, а інколи й основні кваліфікативні номени, що виступають об'єднувальними смисловими центрами для інших мовних засобів.

1. Антологія сучасної новелістики та лірики України. – Канів.: “Склянка часу”, 2006. – 364 с.
2. Бойко Н.І. Українська експресивна лексика: семантичний, лексикографічний і функціональний аспекти / Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя. – Ніжин: Аспект-Поліграф, 2005. – 552с.
3. Вечеря на дванадцять персон: Житомирська прозова школа / Упоряд., передм., літ. ред. В.Даниленка. – К.: Генеза, 1997. – 544 с.
4. Віняр Г. Словотворчі рефлексії в мові письменників-постмодерністів // Література. Фольклор. Проблеми поетики: Зб. наук. праць. – Вип. 24. – Ч. 1 / Редкол.: А.В.Козлов (відп. ред.) та ін. – К.: Акцент, 2006. – 696 с. – С.136-138.
5. Єрмоленко С.Я., Биби́к С.П., Тодор О.Г. Українська мова. Короткий тлумачний словник лінгвістичних термінів / За ред. С.Я. Єрмоленко. – К.: Либідь, 2001. – 224 с.
6. Кожелянко В. Дефіляда. Роман, новели. – Львів: Кальварія, 2001. – 196с.
7. Колоїз Ж. Індивідуально-авторські інновації як стилістичний засіб національної сміхової культури // Література. Фольклор. Проблеми поетики: Зб. наук. праць. – Вип. 18. – Ч. 2: Питання менталітету в українській літературі / Редкол.: А.В.Козлов (відп. ред.) та ін. – К.: Акцент, 2004. – 740 с. – С.256-268.
8. Мойсієнко А.К. Динамічний аспект номінації / Київський національний університет імені Т.Шевченка. – К.: ВПЦ “Київський університет”, 2004. – 100 с.
9. Новий тлумачний словник української мови. Вид. 2-ге, випр.: У 3 т. – К.: Аконіт, 2003.
10. Прохасько Т. Лексикон таємних знань. Новели. – Львів: Кальварія, 2006. – 192 с.

*The article by I.Babij deals with the substantiation of the necessity of the complex investigation of the role, status and functions of the fiction descriptive constructions in connection with the devices of character-drawing in modern short stories.*

*Key words: description, reference, identification, implicitness, explicitness.*